

Arrest

nr. 54 867 van 25 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 20 april 2009 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 26 april 2010 werd voor allen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer Lulzim Velija (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Shtime en bent u Kosovaars staatsburger. Voor de oorlog had u veel Albanese vrienden. Tijdens de oorlog veranderde echter de houding van de Albanese jegens u. Sindsdien werd u op school gepest. Zo werd u onderweg van en naar school door Albanese medeleerlingen geslagen. Toevallige Albanese voorbijgangers ontzetten u dan uit uw penibele situatie en begeleidden u naar huis. In 2003 verergerde de situatie en

gaf u uiteindelijk uw schoolcarrière op. De discriminatie hield echter niet op. Als u werk zocht, werd u ten gevolge van uw etnische origine niet aanvaard en als u zich op straat begaf, was u bang en had u stress. Daarom kwam u zelden alleen op straat en werd u regelmatig vergezeld door neven. In de loop van 2006 werd u bedreigd door onbekende Albanezen die u en uw neven met een mes wilden steken. Jullie slaagden erin net op tijd de benen te nemen. Naar aanleiding van dit incident dienden jullie geen klacht in. In 2007 leerde u uw huidige echtgenote Hyrije Berisha kennen. In juni 2008 gingen jullie in Prishtinë samenwonen. Uw partner werkte er bij een organisatie die ijvert voor meer rechten voor Romavrouwen. In het kader van haar werk verscheen ze op de Kosovaarse televisie. Korte tijd later werd ze door onbekenden op haar bureau gezocht, maar op dat moment waren enkel collega's aanwezig. Zij was elders. Opnieuw dienden jullie geen klacht in. De daaropvolgende maanden hadden jullie in de hoofdstad niet meteen problemen en niemand was van uw etnische origine op de hoogte. Uit angst kwam u evenwel toch niet veel op straat. U vermoedde bovendien dat uw omgeving op het laatst uw etnische origine toch achterhaalde. U werd in Prishtinë echter nooit hierom bedreigd. Desondanks verlieten jullie Prishtinë en trokken jullie naar Pejë omdat de familie van uw echtgenote in Pejë veel problemen had en uw echtgenote haar familie te hulp moest snellen. Zo kon uw schoonfamilie niet vrij in Pejë rondlopen en verdween uw schoonzus Xhevahire. Haar verdwijning werd tevergeefs bij de politie in Pejë aangegeven. Meer informatie had u hierover echter niet. Van 12 tot 14 april 2009 verbleef u bij uw familie in Shtime. Op 14 april 2009 keerde u naar Pejë terug. Eens in België vernam u via uw familie dat u die avond door onbekenden in de familiale woning in Shtime gezocht werd. U wist niet waarom. Uw familie diende toen geen klacht in omdat de politie toch niet tussenkomt. Omwille van het geheel van deze problemen verliet u samen met uw echtgenote, uw schoonmoeder Fatmire Berisha (O.V. 6.420.212), uw schoonzus Florentina Berisha (O.V. 6.420.195) en uw andere schoonzussen Kosovo en vroegen jullie op 20 april 2009 in België asiel aan. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u er niet vrijuit kan bewegen en omdat u vreest dat u dezelfde gebeurtenissen zullen overkomen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs van UNMIK (tijdelijke VN-missie in Kosovo) uitgereikt te Shtime op 8 augustus 2005; uw huwelijksakte uitgereikt te Shtime op 11 februari 2009; uw lidkaart van de "Partia Rome e bashkuar e Kosovës" waarvan u, hoewel u geen interesse voor politiek had, lid was; een kleurenkopie van een krantenknipsel d.d. 16 april 2009 waaruit blijkt dat u en uw familie in Kosovo bedreigd werden; en een attest van de PDAK (Partia Demokratike Ashkanlive te Kosovës) d.d. 1 maart 2008 waarbij aan de partijafdeling in Shtime gevraagd wordt om de veiligheidsproblemen van uw familie op te volgen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd ondermeer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in ondermeer Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere Kosovaarse gemeenten, in tegenstelling tot wat u en uw echtgenote beweerden (CGVS II, p. 11; CGVS Hyrije Berisha II, p. 13), kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u sinds 2006, behalve discriminatie, geen persoonlijke problemen meer had en dat u in Prishtinë, waar u sinds juni 2008 tot kort voor uw vertrek naar België verbleef, nooit problemen kende. Bovendien ging u er – zij het volgens u met angst – naar de supermarkt en begeleidde u uw echtgenote van en naar haar werk. Voorts blijkt uit uw verklaringen tevens dat uw echtgenote "op het terrein" kon werken, wat ook door haar bevestigd werd. Zo deed ze ondermeer onderzoek in Fushë Kosovë en in Sllatinë. Ten slotte blijkt dat jullie binnen Kosovo grote verplaatsingen ondernamen. Zo deden jullie ondermeer het traject Prishtinë-Pejë en

gingen jullie ook, zoals blijkt uit de door jullie neergelegde huwelijksakte, op 11 februari 2009 in Shtime trouwen (CGVS II, p. 7-11; CGVS Hyrije Berisha II, p. 11-12). Uit niets blijkt bijgevolg dat u als Romazigeuner in Kosovo geen bewegingsvrijheid zou hebben.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle

initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat uw persoonlijke problemen in Shtime betreft, dient er vooreerst op gewezen te worden dat u aangaande het incident in 2006 waarbij u door onbekenden met een mes bedreigd werd, nooit klacht ingediend heeft omdat volgens u een dergelijke klacht niet behandeld wordt (CGVS II, p. 6). Nochtans blijkt uit de hierboven geciteerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geboden wordt aan de minderheden toereikend is en dat ook Roma in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen immers voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat u persoonlijk sinds 2006 tot uw vertrek naar België in april 2009 behalve beledigingen op straat geen problemen meer kende (CGVS II, p. 7; p. 10-11). Gezien er, zoals hieronder zal blijken, aan de problemen van uw schoonfamilie in Pejë en van uw echtgenote in Prishtinë geen enkel geloof kan worden gehecht, heeft u op basis van dit eenmalige incident in 2006 uw vrees voor vervolging en/of uw risico op ernstige schade dan ook niet aannemelijk gemaakt. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident in uw ouderlijke woning in Shtime dat u na uw komst in België vernomen zou hebben. Dit incident staaft u immers enkel aan de hand van een kleurenkopie van een krantenknipsel. Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal werd u gevraagd om de originele krant waarin dit artikel verschenen zou zijn neer te leggen. U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd (CGVS II, p. 11). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u dit document vooralsnog, hoewel de termijn reeds ruimschoots verstreken is, niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Daar er aan een kopie geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht en u tot op heden geen origineel exemplaar neerlegde, komt de geloofwaardigheid van dit incident dan ook op de helling te staan. Bovendien valt de inhoud van dit krantenbericht moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen. Uit dit krantenbericht, net zoals uit het attest d.d. 1 maart 2008 van PDAK overigens, blijkt dat uw familie in Shtime veel veiligheidsproblemen heeft en dat u het meest bedreigde lid van uw familie bent. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat, zoals reeds opgemerkt werd, u sinds 2006 tot uw vertrek uit Kosovo in 2009, behalve discriminatie, geen persoonlijke problemen meer had. Deze vaststelling ondermijnt nog verder de bewijskracht van dit krantenknipsel. Hoe dan ook heeft uw familie ook dit incident niet aan de hiervoor competente instanties in Kosovo gemeld (CGVS II, p. 10).

Aangaande het probleem dat uw echtgenote in Prishtinë zou gehad hebben, i.e. het ongewenste bezoek van onbekenden in haar bureau tijdens haar afwezigheid, dient erop gewezen te worden dat omwille van een aantal onverenigbaarheden tussen de verklaringen van uw echtgenote en die van haar familieleden aan dit incident geen geloof meer kan worden gehecht. Gezien u dit incident als rechtvaardiging voor uw angst voor de Albanese gemeenschap in Prishtinë aanhaalde (CGVS II, p. 7), maar de geloofwaardigheid van dit incident ernstig ondergraven wordt, kan er aan uw motivering waarom u de Albanezen in de Kosovaarse hoofdstad diende te vrezen evenmin enig geloof gehecht worden. Ook aan de reden waarom jullie Prishtinë dienden te verlaten, i.e. de problemen van uw schoonfamilie in Pejë, kan omwille van diverse tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van uw echtgenote en die van uw schoonfamilie geen enkel geloof meer worden gehecht. Zo kan er noch aan

de verdwijning van uw schoonzus Xhevahire, noch aan het gebrek aan bewegingsvrijheid van uw schoonfamilie in Pejë geloof gehecht worden. Gezien er aan jullie problemen in Pejë en in Prishtinë geen enkel geloof kan worden gehecht, heeft u bovendien geen elementen aangebracht dat u zich omwille van etnische, religieuze, politieke en/of andere motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of omwille van de redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet blijvend in Pejë of Prishtinë of elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan uw eventuele problemen die u in Shtime zou gehad hebben te ontkomen.

Betreffende de door u aangehaalde moeilijke economische situatie in Kosovo (CGVS II, p.2) kan er tot slot opgemerkt worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal inderdaad blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn en die wél over identiteitsdocumenten beschikken, zoals ook voor u het geval is, zich echter probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden. Zij kunnen in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw rijbewijs, uw huwelijksakte en uw lidkaart van een Kosovaarse Romapartij bevestigen enkel uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en uw politieke sympathie. Hieraan wordt door mij niet getwijfeld. Het krantenknipsel werd hierboven reeds besproken. Het attest van de PDAK, waaruit blijkt dat de familie Velija in Shtime problemen zou hebben, valt op zich moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaring dat u sinds 2006 geen persoonlijke problemen meer vond. Hoe dan ook doet dit geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen dat u zich bij eventuele incidenten steeds tot de bevoegde instanties in Kosovo kan richten en dat u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u zich niet elders in Kosovo kon vestigen om de door u aangehaalde problemen in Shtime te ontlopen.

Tot slot kan hieraan toegevoegd worden dat ik ook in het kader van de asielaanvragen van uw echtgenote, uw schoonmoeder en uw schoonzus Florentina een weigeringsbeslissing heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Hyrije Berisha (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Pejë en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de Kosovaarse oorlog verbleven u en uw familie in Rozaj (Montenegro). Toen jullie na de oorlog naar Pejë terugkeerden, stelden jullie vast dat jullie woning vernield was. Bij het bezichtigen van de woning werden uw ouders door Albanezen mishandeld. Daarop vestigden jullie zich in de woning van een kennis die in het buitenland verbleef. Na de oorlog werkte uw vader als schrijnwerker. Op 11 maart 2003 werd hij op zijn werk in elkaar geslagen. Hij slaagde er nog in naar jullie huis te komen. Thuis kreeg hij een hersenbloeding en moest hij naar het ziekenhuis van Pejë worden gebracht. Daar werd beslist om hem over te brengen naar het ziekenhuis van Prishtinë waar hij op 16 maart 2003 overleed. Jullie dienden geen klacht in bij de politie om ergere problemen te vermijden. In 2006 vielen onbekende Albanezen een eerste keer in jullie woning binnen. Uw moeder Fatmire Berisha (O.V. 6.420.212) werd geslagen. Na hun vertrek kreeg uw zus ademhalingsproblemen en viel ze flauw. Ze werd naar het ziekenhuis gebracht en moest er vier à vijf dagen verblijven. Een tijd later, in 2007, begon u voor een Romapartij te werken en was u zelfs kandidate voor de verkiezingen. In het kader van uw partijpolitieke engagement verscheen u twee keer op de televisie. In die periode vielen onbekende Albanezen opnieuw tweemaal jullie huis binnen. Omwille van deze druk nam u uit de Romapartij ontslag. Begin 2008 ondernamen onbekenden tweemaal een vergeefse poging om uw zus Florentina (O.V. 6.420.195) te ontvoeren. Hierna ging ze niet langer naar school. Op 6 juni 2008 vertrok

u naar Prishtinë waar u voor de RAE-vrouwenorganisatie (Roma, Ashkali en Egyptenaren) Rrograek begon te werken. U was één van de coördinatrices en u voerde onderzoek op het terrein naar de oorzaken van de ongeschooldheid van Romavrouwen. Tijdens uw werkzaamheden kwam u ook eenmaal op de televisie. Korte tijd later – u was toen in Sllatinë en in Fushë Kosovë – kwamen onbekenden langs op het bureau van Rrograek en vroegen naar u. U vermoedt dat het om mensen uit Pejë ging die u zochten omwille van uw voormalig partijpolitiek engagement. Behalve dit probleem hadden u en uw huidige echtgenoot Lulzim Velija (O.V. 6.420.206), die u in 2007 had leren kennen en met wie u sinds uw verhuis naar Prishtinë samenwoonde in de Kosovaarse hoofdstad, geen problemen. Wel had uw partner er omwille van de discriminatie jegens de Roma-bevolking geen werk en was jullie bewegingsvrijheid beperkt. Tijdens uw verblijf in Pejë gaven uw zussen die nog naar school gingen hun schoolcarrière ten gevolge van discriminatie op. In het kader van bovenstaande problemen dienden jullie uit schrik nooit bij de politie klacht in. Bovendien beschouwen de Albanezen zelf de politie als corrupt en onbetrouwbaar. Op 15 februari 2009 verdween uw zus Xhevahire toen ze naar de winkel ging. Deze verdwijning gaf uw moeder voor het eerst bij de politie aan. Hoewel ze meerdere keren naar de politie ging om zich over het onderzoek te informeren, werd ze niet door de politie geholpen. Toen u samen met uw echtgenoot in maart 2009 uit Prishtinë terugkeerde, gingen u en uw moeder eenmaal samen tevergeefs naar de politie. Omwille van jullie problemen, de moeilijke economische situatie en de discriminatie besloten jullie uiteindelijk Kosovo te verlaten. Samen met uw moeder, uw zus Florentina en uw echtgenoot vroeg u in België op 20 april 2009 asiel aan. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u er geen enkele toekomst heeft en jullie er in gevaar zijn.

Ter staving van uw identiteit en/of asielsituatie legde u de volgende documenten neer: uw huwelijksakte uitgereikt op 11 februari 2009 te Shtime; uw lidkaart van de partij "Partia Rome e bashkuar e Kosovës"; een attest van de partij d.d. 17 januari 2009 waaruit blijkt dat jullie familiale woning tijdens de oorlog vernietigd werd en dat u deelnam aan de verkiezingen van 2007 waardoor u bedreigd werd en waarin aan de Europese regeringen gevraagd wordt uw familie niet naar Kosovo te repatriëren omwille van de veiligheidssituatie in Kosovo; twee kieslijsten met de kandidaten van de verschillende politieke partijen voor de verkiezingen van 2007 en een transcript van een plenaire zitting d.d. 26 januari 2007 waarin de Albanese partij AAK (Alliance for the Future of Kosovo) verklaart dat de politie in Kosovo corrupt is.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd ondermeer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten, in tegenstelling tot wat u beweerde (CGVS II, p. 13), kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het

algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjiilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection

Needs of Individuals from Kosovo, d.d 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat u persoonlijk betreft kan er vooreerst opgemerkt worden dat er door tal van tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw familieleden geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen die zich de jaren voor uw vertrek in Pejë voorgedaan zouden hebben. Zo verklaarde uw zus Florentina betreffende de drie invallen van onbekende Albanezen in jullie woning dat u reeds voor de Romapartij werkte toen de Albanezen voor het eerst binnenvielen. De laatste keer dat ze binnenvielen was u volgens haar al naar Prishtinë vertrokken om te gaan werken voor een Roma-organisatie die zich inzet voor de vrouwenrechten (CGVS Florentina Berisha II, p. 4-5). U zei echter dat de eerste keer dat onbekenden binnenvielen vóór uw werk voor de Romapartij diende gesitueerd te worden en dat u zich na de derde inval genoodzaakt zag uw werk te staken, hetgeen impliceert dat u ten tijde van de derde inval nog steeds voor de Romapartij aan het werk was (CGVS II, p.5-7). Terwijl u verklaarde dat u tijdens de twee ontvoeringspogingen waarvan uw zus Florentina het slachtoffer zou zijn geworden nog steeds in Pejë woonde en nog niet in Prishtinë verbleef gezien u pas later, i.e. op 6 juni 2008, in het kader van uw werk voor de vrouwenrechtenorganisatie naar de hoofdstad vertrok (CGVS II, p. 8), verklaarde Florentina dat u ten tijde van de ontvoeringspogingen al in Prishtinë was voor uw werk in het kader van de vrouwenrechtenorganisatie (CGVS Florentina Berisha II, p. 5). Aanvankelijk beweerde ze dat de ontvoeringspogingen zich situeerden na de verdwijning van uw zus Xhevahire. De eerste poging was in februari 2009, een tweetal weken na haar verdwijning, en de tweede poging was in maart 2009. Ze verklaarde toen expliciet dat noch zij noch uw moeder na de eerste ontvoeringspoging nog naar de politie stapten. Uw moeder ging weliswaar naar de politie in het kader van de verdwijning van Xhevahire, maar ze gaf de bezoeken aan de politie op bij de eerste ontvoeringspoging (CGVS Florentina Berisha II, p. 6-7). Onmiddellijk hierop wijzigde ze haar verklaringen volledig. Ze zei toen dat men haar probeerde te ontvoeren in februari en maart 2008, i.e. ongeveer een jaar voor de verdwijning van Xhevahire en de politiekachten in dit verband (CGVS II, p. 7). Hiermee geconfronteerd gaf ze de weinig afdoende verklaring dat ze in de war was en een fout gemaakt had en herhaalde ze enkel dat de twee ontvoeringspogingen zich een jaar voor uw zus' verdwijning situeerden (CGVS Florentina Berisha II, p. 7-8). Bovenstaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof meer gehecht kan worden noch aan de door u beweerde invallen van onbekende Albanezen in uw woning noch aan de ontvoeringspogingen waarvan u beweerde dat uw zus Florentina het slachtoffer was. Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u omwille van uw problemen in Pejë naar Prishtinë diende te verhuizen (CGVS II, p. 3).

Aangaande het door u aangehaalde probleem in Prishtinë – onbekenden zouden u tijdens uw afwezigheid op uw bureau gezocht hebben (CGVS II, p. 10-13) – kan opgemerkt worden dat er volgens u een verband was tussen uw partijpolitieke problemen in Pejë, i.e. de invallen van onbekenden ten gevolge van uw politiek engagement, en het bezoek van de onbekende Albanezen in het bureau van Rrograek. U vermoedde dit omdat uw overige collega's niet door de onbekenden gevisieerd werden en zij geen politiek engagement hadden (CGVS II, p. 12). Gezien er aan uw problemen in Pejë geen enkel geloof kan worden gehecht en u een verband met uw problemen in Pejë vermoedde, wordt ook de geloofwaardigheid van het ongewenste bezoek van onbekenden in het bureau van de vrouwenorganisatie waar u werkzaam was ernstig ondergraven.

Voorts kan er omwille van enkele tegenstrijdigheden evenmin geloof gehecht worden aan de door u beweerde politieaangifte naar aanleiding van Xhevahires verdwijning. Zo verklaarde Florentina aanvankelijk, zoals reeds aangehaald, dat u enige tijd na de tweede ontvoeringspoging terug naar Pejë kwam en dat uw moeder na de eerste ontvoeringspoging in februari 2009 niet meer naar de politie ging (CGVS Florentina Berisha II, p. 6-7). Later zei ze evenwel dat u, toen u in maart 2009 naar Pejë terugkeerde, samen met uw moeder nog naar de politie ging (CGVS Florentina Berisha II, p. 7). Terwijl deze laatste versie van de feiten door u bevestigd werd (CGVS II, p. 14), beweerde uw moeder echter dat ze nooit samen met haar dochter(s) en dus evenmin met u naar de politie trok in het kader van de verdwijning van Xhevahire (CGVS Fatmire Berisha II, p. 5). Deze tegenstrijdigheden ondergraven bijgevolg fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bewering dat jullie in het kader van Xhevahires verdwijning naar de politie gingen. Gezien aan jullie politieaangifte geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van Xhevahires verdwijning zelf eveneens op de helling te staan.

Gezien er aan het geheel van de problemen sinds uw vaders overlijden geen geloof gehecht kan worden, kan er ook getwijfeld worden aan de door u aangehaalde oorzaak van uw vaders overlijden. Van de mishandelingen die aan de grondslag van zijn overlijden zouden liggen legden noch u noch uw familieleden overigens enig overtuigend begin van bewijs neer (CGVS II, p. 3-4; CGVS Florentina Berisha II, p. 3; CGVS Fatmire Berisha II, p. 3). Het door uw moeder neergelegde attest van de Romapartij d.d. 17 januari 2009 is in dit verband een weinig objectief bewijsstuk dat een gesolliciteerd karakter vertoont. Hoe dan ook kan erop gewezen worden dat uit uw moeders verklaringen blijkt dat jullie in het kader van uw vaders overlijden geen klacht indienden, noch bij de politie noch bij de internationale organisaties aanwezig in Kosovo (CGVS Fatmire Berisha II, p. 5-6). Er kan echter pas internationale bescherming verkregen worden wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden (waarnaar hierboven reeds gerefereerd werd) zijn uitgeput. Bovendien kan er opgemerkt worden dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde incidenten sinds uw vaders overlijden, jullie wel bijzonder lang afwachtten om Kosovo omwille van uw vaders overlijden te verlaten, hetgeen de gegrondheid van uw vrees en de geloofwaardigheid van de oorzaak van uw vaders overlijden bijkomend op de helling zet.

Verder haalde u aan dat uw jongere zussen op school gediscrimineerd en gepest werden waardoor ze genoodzaakt werden hun schoolloopbaan vroegtijdig op te geven. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u aangegeven rechtstreekse aanleiding van het stopzetten van hun schoolcarrière. Florentina verklaarde immers dat één van de redenen waarom ze in maart 2008 niet langer naar school ging de twee mislukte ontvoeringspogingen waren. Zoals reeds aangehaald, kan hieraan evenwel geen enkel geloof gehecht worden. Betreffende haar opmerking dat ze minder punten kreeg omwille van jullie etnische origine – wat ze probeerde aan te tonen met het door haar neergelegde rapport van 20 juni 2007 (CGVS Florentina Berisha II, p. 8) – kan er opgemerkt worden dat, naast het feit dat hieruit niet meteen blijkt dat de leerkrachten haar omwille van jullie etnische origine minder punten gaven gezien ze “voldoende” scoorde, de authenticiteit van dit document op de helling komt te staan door het feit dat in de hoofding van het document verwezen wordt naar het huidige officiële embleem van de republiek Kosovo en naar de officiële benaming van de Kosovaarse republiek, i.e. Republika e Kosovës. Gezien het rapport dateert van juni 2007, Kosovo tot februari 2008 onder UNMIK-bestuur stond en de Kosovaarse onafhankelijkheid, die aanleiding gaf tot de ingebruikname van het officiële embleem van de Kosovaarse republiek, dateert van februari 2008, is het in concreto dan ook onmogelijk dat ze in juni 2007, i.e. meer dan een half jaar voor de onafhankelijkheid, een dergelijk rapport in handen gekregen zou hebben. Daar ze hiermee ondermeer de discriminatie in het Kosovaarse onderwijs wenste aan te tonen (CGVS Florentina Berisha II, p. 8), wordt door het neerleggen van dit stuk, waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht, deze discriminatie bijgevolg ondermijnd. Ook aan de rechtstreekse aanleiding van het vroegtijdig beëindigen van de schoolloopbaan van uw zusjes dient erop gewezen te worden dat een tegenstrijdigheid tussen Florentina's opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid van de door haar jongere zussen ondergane pesterijen op school op de helling zet. Terwijl ze op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aangaf dat haar jongere zussen het schooljaar in september 2008 niet meer startten, verklaarde ze op het Commissariaat-generaal dat ze in december 2008 en januari 2009 zo zwaar gepest werden dat ze gewond raakten, waardoor ze niet langer naar school konden gaan. Hiermee geconfronteerd gaf ze de onafdoende verklaring dat ze op de Dienst Vreemdelingenzaken niet wist wat ze moest zeggen en dat ze het daarom maar over september 2008 had (CGVS II, p. 9). Bovenstaande bevindingen ondermijnen dan ook ernstig de geloofwaardigheid van de door u beweerde discriminatie van uw zussen op school. Betreffende de door u aangehaalde moeilijke economische situatie in Kosovo (CGVS II, p.2) kan er tot slot opgemerkt worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal inderdaad blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn en die wél over identiteitsdocumenten beschikken, zoals ook voor u het geval is, zich echter probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden. Zij kunnen in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Uit jullie verklaringen blijkt overigens dat jullie een sociale uitkering kregen en dat

jullie noch de doktersvisites noch de medicatie zelf moesten betalen (CGVS II, p. 4). Hoewel u verklaarde dat jullie in de ziekenhuizen gediscrimineerd werden (CGVS II, p. 3), blijkt uit de verklaringen van uw zus Florentina tevens dat de Kosovaarse artsen niet discrimineren (CGVS Florentina Berisha II, p. 8).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw huwelijksakte bevestigt uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Uw partijlidkaart en de twee kieslijsten tonen uw etnie partijpolitiek engagement aan. Ook dit staat hier niet ter discussie. Betreffende het attest van de partij waaruit blijkt dat u omwille van uw politieke inzet bedreigd werd dient opgemerkt te worden dat, naast het feit dat het hier een document betreft met een gesolliciteerd karakter, een document, om bewijskrachtig te zijn, een geloofwaardig en coherent relaas dient te ondersteunen, wat hier niet het geval is. Betreffende uw opmerking dat de Kosovaarse politie onbetrouwbaar is, wat u tevens wilde aantonen met het document d.d. 26 januari 2007 waarin de Albanese partij AAK verklaart dat de politie in Kosovo corrupt is, kan er tot slot op gewezen worden dat, naast het feit dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde (veiligheids)incidenten, blijkt dat de bescherming die anno 2010 door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld.

Tot slot kan hieraan toegevoegd worden dat ik ook in het kader van de asielaanvragen van uw moeder, uw echtgenoot en uw zus Florentina een weigeringsbeslissing heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. De bestreden beslissing voor mevrouw Florentina Berisha (tweede verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Pejë en bent u Kosovaars staatsburger. Toen jullie na de oorlog naar Kosovo terugkeerden, stelden jullie vast dat jullie woning vernield was. Bij het bezichtigen van de woning werden uw ouders door Albanezen mishandeld. Daarop vestigden jullie zich in de woning van een kennis. Na de oorlog werkte uw vader als schrijnwerker. Op 11 maart 2003 werd hij in elkaar geslagen. Hij slaagde er nog in naar jullie huis te komen. Thuis kreeg hij een hersenbloeding en moest hij naar het ziekenhuis van Pejë worden gebracht. Daar werd beslist om hem over te brengen naar het ziekenhuis van Prishtinë waar hij op 16 maart 2003 overleed. Jullie dienden geen klacht in bij de politie om ergere problemen te vermijden. Een tijd later begon uw zus Hyrije Berisha (O.V. 6.420.206) voor een Romapartij te werken. Korte tijd daarop vielen onbekende Albanezen tot driemaal toe jullie huis binnen om uw politiek actieve zus te zoeken. De eerste keer werden uw zus Alberina en uw moeder Fatmire Berisha (O.V. 6.420.212) geduwd. Na het vertrek van de Albanezen kreeg uw zus ademhalingsproblemen en viel ze flauw. Ze werd naar het ziekenhuis gebracht en moest er drie à vier dagen verblijven. Twee à drie maanden na de eerste keer vielen onbekenden opnieuw binnen. Hierna nam uw zus Hyrije uit de Romapartij ontslag en verhuisde ze naar Prishtinë. Toch kwamen de onbekenden nog een derde keer langs. Tijdens Hyrijes verblijf in Prishtinë ondernamen onbekenden tweemaal een vergeefse poging om u te ontvoeren. Hierna ging u niet langer naar school, enerzijds uit angst en anderzijds omdat u er gediscrimineerd werd. Zo kreeg u omwille van uw etnische origine minder hoge punten dan uw klasgenoten. Ook uw jongere zusjes werden op school gepest. Zo werden Fatma en Alberina in december 2008 en in januari 2009 op school gewond. Hierna gingen ook zij niet meer naar school. In het kader van bovenstaande problemen dienden jullie uit schrik nooit klacht in bij de politie. Op 15 februari 2009 verdween uw zus Xhevahire toen ze naar de winkel ging. Twee dagen later, op 17 februari 2009, stapte uw moeder voor het eerst naar de politie. Hoewel ze meerdere keren naar de politie ging om zich over het onderzoek te informeren, werd ze niet geholpen door de politie. Toen uw zus Hyrije samen met haar echtgenoot Lulzim Velija (O.V. 6.420.206) in maart 2009 uit Prishtinë terugkeerde, ging uw moeder nog eens samen met Hyrije tevergeefs naar de politie. Omwille van het geheel van bovenstaande problemen werd uw moeder psychisch ziek. Ze werd hiervoor behandeld in Kosovo. Jullie konden echter uit schrik niet regelmatig naar de dokter gaan. Omwille van jullie problemen en de moeilijke economische situatie

besloten jullie uiteindelijk Kosovo te verlaten. Samen met uw moeder, uw zus Hyrije en uw schoonbroer vroeg u in België op 20 april 2009 asiel aan. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren uit vrees er dezelfde gebeurtenissen als vroeger mee te zullen maken.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke VN-missie voor Kosovo) uitgereikt op 20 juli 2006 te Prishtinë; uw UNMIK-geboorteakte uitgereikt op 13 januari 2009 te Pejë; een lidkaart van de Romapartij Partia Rome e bashkuar e Kosovës die u zich, hoewel u geen belangstelling voor politiek had noch politiek actief was, kort voor uw komst naar België aanschafte; en een schoolrapport d.d. 20 juni 2007 dat u neerlegde ondermeer om aan te tonen dat u een half jaar later met school stopte en waaruit zou moet blijken dat u minder goede punten scoorde.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd ondermeer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gijlan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter

meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat u persoonlijk betreft kan er vooreerst opgemerkt worden dat er door tal van tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw familieleden geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen die zich de jaren voor uw vertrek uit Kosovo voorgedaan zouden hebben. Zo verklaarde u betreffende de drie invallen van onbekende Albanezen in jullie woning dat uw zus Hyrije reeds voor de Romapartij werkte toen de Albanezen voor het eerst binnenvielen. De laatste keer dat ze binnenvielen was uw zus al naar Prishtinë vertrokken om te gaan werken voor een Roma-organisatie die zich inzet voor de vrouwenrechten (CGVS II, p. 4-5). Hyrije zei echter dat de eerste keer dat onbekenden binnenvielen vóór haar werk voor de Romapartij diende gesitueerd te worden en dat ze zich na de derde inval genoodzaakt zag haar werk te staken, hetgeen impliceert dat ze ten tijde van de derde inval nog steeds voor de Romapartij aan het werk was (CGVS Hyrije Berisha II, p.5-7). Terwijl Hyrije verklaarde dat ze tijdens de twee ontvoeringspogingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden nog steeds in Pejë woonde en nog niet in Prishtinë verbleef gezien ze pas later in het kader van haar werk voor de vrouwenrechtenorganisatie naar de hoofdstad vertrok (CGVS Hyrije Berisha II, p. 8), verklaarde u dat ze ten tijde van de ontvoeringspogingen al in Prishtinë was voor haar werk in het kader van de vrouwenrechtenorganisatie (CGVS II, p. 5). Aanvankelijk beweerde u dat de ontvoeringspogingen

zich situeerden na de verdwijning van uw zus Xhevahire. De eerste poging was in februari 2009, een tweetal weken na haar verdwijning, en de tweede poging was in maart 2009. U verklaarde toen expliciet dat noch u noch uw moeder na de eerste ontvoeringspoging nog naar de politie stapten. Uw moeder ging weliswaar naar de politie in het kader van de verdwijning van Xhevahire, maar ze gaf de bezoeken aan de politie op bij de eerste ontvoeringspoging (CGVS II, p. 6-7). Onmiddellijk hierop wijzigde u uw verklaringen volledig. U zei toen dat men u probeerde te ontvoeren in februari en maart 2008, i.e. ongeveer een jaar voor de verdwijning van Xhevahire en de politiekachten in dit verband (CGVS II, p. 7). Hiermee geconfronteerd gaf u de weinig afdoende verklaring dat u in de war was en een fout gemaakt had en herhaalde u enkel dat de twee ontvoeringspogingen zich een jaar voor uw zus' verdwijning situeerden (CGVS II, p. 7-8). Bovenstaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof meer gehecht kan worden noch aan de door u beweerde invallen van onbekende Albanezen in uw woning noch aan de ontvoeringspogingen waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn.

Voorts kan er omwille van enkele tegenstrijdigheden evenmin geloof gehecht worden aan de door u beweerde politieklacht naar aanleiding van Xhevahires verdwijning. Zo verklaarde u aanvankelijk, zoals reeds aangehaald, dat Hyrije enige tijd na uw tweede ontvoeringspoging terug naar Pejë kwam en dat uw moeder na de eerste ontvoeringspoging in februari 2009 niet meer naar de politie ging (CGVS II, p. 6-7). Later zei u evenwel dat Hyrije, toen ze in maart 2009 naar Pejë terugkeerde, samen met uw moeder nog naar de politie ging (CGVS II, p. 7). Terwijl deze laatste versie van de feiten door uw zus Hyrije bevestigd werd (CGVS Hyrije Berisha II, p. 14), beweerde uw moeder echter dat ze nooit samen met haar dochter(s) en dus evenmin met Hyrije naar de politie trok in het kader van de verdwijning van Xhevahire (CGVS Fatmire Berisha II, p. 5). Deze tegenstrijdigheden ondergraven bijgevolg fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bewering dat jullie in het kader van Xhevahires verdwijning naar de politie gingen. Gezien aan jullie politieklacht geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van Xhevahires verdwijning zelf eveneens op de helling te staan.

Gezien er aan het geheel van de problemen sinds uw vaders overlijden geen geloof gehecht kan worden, kan er ook getwijfeld worden aan de door u aangehaalde oorzaak van uw vaders overlijden. Van de mishandelingen die aan de grondslag van zijn overlijden zouden liggen legden noch u noch uw familieleden overigens enig overtuigend begin van bewijs neer (CGVS II, p. 3; CGVS Hyrije Berisha II, p. 3-4; CGVS Fatmire Berisha II, p. 3). Het door uw moeder neergelegde attest van de Romapartij d.d. 17 januari 2009 is in dit verband een weinig objectief bewijsstuk dat een gesolliciteerd karakter vertoont. Hoe dan ook kan erop gewezen worden dat uit uw moeders en de verklaringen van uw zus Hyrije blijkt dat jullie in het kader van uw vaders overlijden geen klacht indienden, noch bij de politie noch bij de internationale organisaties aanwezig in Kosovo (CGVS Hyrije Berisha II, p. 6; CGVS Fatmire Berisha II, p. 5-6). Er kan echter pas internationale bescherming verkregen worden wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden (waarnaar hierboven reeds gerefereerd werd) zijn uitgeput. Bovendien kan er opgemerkt worden dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde incidenten sinds uw vaders overlijden, jullie wel bijzonder lang afwachtten om Kosovo omwille van uw vaders overlijden te verlaten, hetgeen de gegrondheid van uw vrees en de geloofwaardigheid van de oorzaak van uw vaders overlijden bijkomend op de helling zet.

Verder haalde u aan dat zowel u als uw jongere zusjes op school gediscrimineerd en gepest werden waardoor jullie genoodzaakt werden jullie schoolloopbaan vroegtijdig op te geven. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u aangegeven rechtstreekse aanleiding van het stopzetten van jullie schoolcarrière. U verklaarde immers dat één van de redenen waarom u in maart 2008 niet langer naar school ging de twee mislukte ontvoeringspogingen waren. Zoals reeds aangehaald, kan hieraan evenwel geen enkel geloof gehecht worden. Betreffende uw opmerking dat u minder punten kreeg omwille van uw etnische origine – wat u probeerde aan te tonen met het door u neergelegde rapport van 20 juni 2007 (CGVS II, p. 8) – kan er opgemerkt worden dat, naast het feit dat hieruit niet meteen blijkt dat de leerkrachten u omwille van uw etnische origine minder punten gaven gezien u “voldoende” scoorde, de authenticiteit van dit document op de helling komt te staan door het feit dat in de hoofding van het document verwezen wordt naar het huidige officiële embleem van de republiek Kosovo en naar de officiële benaming van de Kosovaarse republiek, i.e. Republika e Kosovës. Gezien het rapport dateert van juni 2007, Kosovo tot februari 2008 onder UNMIK-bestuur stond en de Kosovaarse onafhankelijkheid, die aanleiding gaf tot de ingebruikname van het officiële embleem van de Kosovaarse republiek, dateert van februari 2008, is het in concreto dan ook onmogelijk dat u in juni 2007, i.e. meer dan een half jaar voor de onafhankelijkheid, een dergelijk rapport in handen gekregen zou hebben. Daar u hiermee ondermeer de discriminatie in het Kosovaarse onderwijs wenste aan te tonen (CGVS II, p. 8), wordt door het neerleggen van dit stuk, waaraan geen enkele bewijswaarde kan

worden gehecht, deze discriminatie bijgevolg ondermijnd. Ook aan de rechtstreekse aanleiding van het vroegtijdig beëindigen van de schoolloopbaan van uw zusjes dient erop gewezen te worden dat een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid van de door uw zussen ondergane pesterijen op school op de helling zet. Terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aangaf dat uw zussen het schooljaar in september 2008 niet meer startten, verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat ze in december 2008 en januari 2009 zo zwaar gepest werden dat ze gewond raakten, waardoor ze niet langer naar school konden gaan. Hiermee geconfronteerd gaf u de onafdoende verklaring dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet wist wat u moest zeggen en dat u het daarom maar over september 2008 had (CGVS II, p. 9). Bovenstaande bevindingen ondermijnen dan ook ernstig de geloofwaardigheid van de door u beweerde discriminatie van u en uw zussen op school.

Betreffende de door u aangehaalde moeilijke economische situatie in Kosovo (CGVS II, p.2) kan er tot slot opgemerkt worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal inderdaad blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn en die wél over identiteitsdocumenten beschikken, zoals ook voor u het geval is, zich echter probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden. Zij kunnen in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat jullie een sociale uitkering kregen en dat, hoewel jullie de medicatie die jullie nodig hadden zelf moesten betalen, jullie de doktersvisites zelf niet moesten betalen (CGVS II, p. 2; p. 10). Dat jullie uit schrik niet altijd naar de dokter durfden (CGVS II, p. 11) mist, gezien de hierboven geschetste ongeloofwaardigheid van jullie problemen, elke grond. Bovendien blijkt uit uw verklaringen tevens dat u door de artsen goed behandeld werd en niet door hen gediscrimineerd werd (CGVS II, p. 8).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw partijkaart tonen uw identiteit, uw nationaliteit, uw etnie en uw (bescheiden) partijengagement aan. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Het schoolrapport werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

1.5. De bestreden beslissing voor mevrouw Fatmire Berisha (derde verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Pejë en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw dochter, Florentina Berisha (O.V. 6.420.195), aanhaalde. Toen jullie na de oorlog naar Kosovo terugkeerden, stelden uw echtgenoot en u - terwijl u hoogzwanger was - vast dat jullie woning vernield was. Bij het bezichtigen van de woning werden u en uw echtgenoot door Albanezen mishandeld. Daarop vestigden jullie zich in de woning van een kennis. Korte tijd later werd uw dochter Anita geboren met een hartafwijking. Enkele jaren later stierf ze. Na de oorlog werkte uw echtgenoot als zelfstandige. In de loop van maart 2003 werd hij op zijn werk in elkaar geslagen. Hij slaagde er nog in naar huis te komen. Thuis kreeg hij een hersenbloeding en moest hij naar het ziekenhuis van Pejë worden gebracht. Daar werd beslist om hem over te brengen naar het ziekenhuis van Prishtinë waar hij op 16 maart 2003 overleed. Jullie dienden uit schrik geen klacht in bij de politie om ergere problemen te vermijden. Een tijd later vielen onbekende Albanezen tot driemaal toe jullie huis binnen ondermeer om uw politiek actieve dochter Hyrije Berisha (O.V. 6.420.206) te zoeken. De eerste keer werden u en uw dochter Alberina geduwd. Na het vertrek van de Albanezen

kreeg Alberina ademhalingsproblemen en viel ze flauw. Ze werd naar het ziekenhuis gebracht. Na de drie invallen verhuisde Hyrije naar Prishtinë, maar over haar verblijf daar had u geen informatie. Voorts werd uw dochter Florentina Berisha twee keer slachtoffer van een mislukte ontvoeringspoging en werden uw dochters op school gediscrimineerd. In het kader van bovenstaande problemen dienden jullie uit schrik nooit klacht in bij de politie. Op 15 februari 2009 verdween uw dochter Xhevahire toen ze naar de winkel ging. Eén of twee dagen later stapte u voor het eerst naar de politie. Hoewel u meerdere keren naar de politie ging om zich over het onderzoek te informeren, werd u niet echt door de politie geholpen. U ging nooit samen met uw dochter Hyrije of met uw schoonzoon Lulzim Velija (O.V. 6.420.206), die in maart 2009 uit Prishtinë terugkeerden, naar de politie. U voegde hier nog aan toe dat u omwille van uw problemen psychisch ziek werd. U werd hiervoor behandeld in Kosovo tot in 2009 en kreeg hiervoor medicatie. Omwille van jullie problemen en de moeilijke economische situatie besloten u, uw dochters en uw schoonzoon uiteindelijk Kosovo te verlaten. Jullie vroegen in België op 20 april 2009 asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke VN-missie voor Kosovo) uitgereikt op 29 juni 2001 te Prishtinë; uw UNMIK-geboorteakte uitgereikt op 1 juli 2008 te Pejë; de UNMIK-identiteitskaart van uw overleden echtgenoot uitgereikt op 13 juni 2001 te Prishtinë; zijn overlijdensakte uitgereikt op 14 april 2003 te Prishtinë; uw Servische huwelijksakte uitgereikt op 5 september 2003 te Kragujevac; de lidkaarten van de Romapartij "Partia rome e bashkuar e Kosovës" van u en uw echtgenoot; de geboorteaktes van uw kinderen Anita, Alberina, Fatma en Shkurtesa; drie foto's van uw overleden echtgenoot en dochter Anita en van jullie tijdens de oorlog vernielde woning; een schoolrapport van uw dochter Shkurtesa uitgereikt op 26 augustus 2008 te Pejë; twee brieven d.d. 17 januari 2009 van de voorzitter van jullie Romapartij waarin ondermeer gesteld wordt dat uw huis door Albanezen vernietigd werd, dat jullie door Albanezen bedreigd worden en dat uw echtgenoot ten gevolge van de mishandelingen door Albanezen overleden is; een medisch attest van het Algemeen Ziekenhuis van Pejë waaruit blijkt dat u er van 1 oktober 2003 tot 9 oktober 2003 opgenomen werd omwille van een hoge bloeddruk; een (onleesbaar) medisch attest van een neuropsychiater d.d. 21 januari 2009 ter staving van uw psychische problemen en de behandeling in Kosovo; een medisch attest (Algemeen Ziekenhuis van Pejë) van uw dochter Alberina waaruit blijkt dat ze er van 27 augustus 2006 tot 31 augustus 2006 verzorgd werd ondermeer voor stuiptrekkingen; en een medisch attest (Kinderziekenhuis van Prishtinë) van uw dochter Fatma waaruit blijkt dat ze er van 21 februari 2003 tot 11 maart 2003 verzorgd werd voor hartproblemen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw dochter Florentina Berisha (O.V.6.420.195). In het kader van haar asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd ondermeer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo

Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in

Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat u persoonlijk betreft kan er vooreerst opgemerkt worden dat er door tal van tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en deze van uw familieleden geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen die zich de jaren voor uw vertrek uit Kosovo voorgedaan zouden hebben. Zo verklaarde u betreffende de drie invallen van onbekende Albanezen in jullie woning dat uw zus Hyrije reeds voor de Romapartij werkte toen de Albanezen voor het eerst binnenvielen. De laatste keer dat ze binnenvielen was uw zus al naar Prishtinë vertrokken om te gaan werken voor een Roma-organisatie die zich inzet voor de vrouwenrechten (CGVS II, p. 4-5). Hyrije zei echter dat de eerste keer dat onbekenden binnenvielen vóór haar werk voor de Romapartij diende gesitueerd te worden en dat ze zich na de derde inval genoodzaakt zag haar werk te staken, hetgeen impliceert dat ze ten tijde van de derde inval nog steeds voor de Romapartij aan het werk was (CGVS Hyrije Berisha II, p.5-7). Terwijl Hyrije verklaarde dat ze tijdens de twee ontvoeringspogingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden nog steeds in Pejë woonde en nog niet in Prishtinë verbleef gezien ze pas later in het kader van haar werk voor de vrouwenrechtenorganisatie naar de hoofdstad vertrok (CGVS Hyrije Berisha II, p. 8), verklaarde u dat ze ten tijde van de ontvoeringspogingen al in Prishtinë was voor haar werk in het kader van de vrouwenrechtenorganisatie (CGVS II, p. 5). Aanvankelijk beweerde u dat de ontvoeringspogingen zich situeerden na de verdwijning van uw zus Xhevahire. De eerste poging was in februari 2009, een tweetal weken na haar verdwijning, en de tweede poging was in maart 2009. U verklaarde toen expliciet dat noch u noch uw moeder na de eerste ontvoeringspoging nog naar de politie stapten. Uw moeder ging weliswaar naar de politie in het kader van de verdwijning van Xhevahire, maar ze gaf de bezoeken aan de politie op bij de eerste ontvoeringspoging (CGVS II, p. 6-7). Onmiddellijk hierop wijzigde u uw verklaringen volledig. U zei toen dat men u probeerde te ontvoeren in februari en maart 2008, i.e. ongeveer een jaar voor de verdwijning van Xhevahire en de politiekachten in dit verband (CGVS II, p. 7). Hiermee geconfronteerd gaf u de weinig afdoende verklaring dat u in de war was en een fout gemaakt had en herhaalde u enkel dat de twee ontvoeringspogingen zich een jaar voor uw zus' verdwijning situeerden (CGVS II, p. 7-8). Bovenstaande bevindingen nopen ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof meer gehecht kan worden noch aan de door u beweerde invallen van onbekende Albanezen in uw woning noch aan de ontvoeringspogingen waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn.

Voorts kan er omwille van enkele tegenstrijdigheden evenmin geloof gehecht worden aan de door u beweerde politieklacht naar aanleiding van Xhevahires verdwijning. Zo verklaarde u aanvankelijk, zoals reeds aangehaald, dat Hyrije enige tijd na uw tweede ontvoeringspoging terug naar Pejë kwam en dat uw moeder na de eerste ontvoeringspoging in februari 2009 niet meer naar de politie ging (CGVS II, p. 6-7). Later zei u evenwel dat Hyrije, toen ze in maart 2009 naar Pejë terugkeerde, samen met uw moeder nog naar de politie ging (CGVS II, p. 7). Terwijl deze laatste versie van de feiten door uw zus Hyrije bevestigd werd (CGVS Hyrije Berisha II, p. 14), beweerde uw moeder echter dat ze nooit samen met haar dochter(s) en dus evenmin met Hyrije naar de politie trok in het kader van de verdwijning van Xhevahire (CGVS Fatmire Berisha II, p. 5). Deze tegenstrijdigheden ondergraven bijgevolg fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bewering dat jullie in het kader van Xhevahires verdwijning naar de politie gingen. Gezien aan jullie politieklacht geen enkel geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van Xhevahires verdwijning zelf eveneens op de helling te staan.

Gezien er aan het geheel van de problemen sinds uw vaders overlijden geen geloof gehecht kan worden, kan er ook getwijfeld worden aan de door u aangehaalde oorzaak van uw vaders overlijden. Van de mishandelingen die aan de grondslag van zijn overlijden zouden liggen legden noch u noch uw familieleden overigens enig overtuigend begin van bewijs neer (CGVS II, p. 3; CGVS Hyrije Berisha II, p. 3-4; CGVS Fatmire Berisha II, p. 3). Het door uw moeder neergelegde attest van de Romapartij d.d. 17 januari 2009 is in dit verband een weinig objectief bewijsstuk dat een gesolliciteerd

karakter vertoont. Hoe dan ook kan erop gewezen worden dat uit uw moeders en de verklaringen van uw zus Hyrije blijkt dat jullie in het kader van uw vaders overlijden geen klacht indienden, noch bij de politie noch bij de internationale organisaties aanwezig in Kosovo (CGVS Hyrije Berisha II, p. 6; CGVS Fatmire Berisha II, p. 5-6). Er kan echter pas internationale bescherming verkregen worden wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden (waarnaar hierboven reeds gerefereerd werd) zijn uitgeput. Bovendien kan er opgemerkt worden dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde incidenten sinds uw vaders overlijden, jullie wel bijzonder lang afwachtten om Kosovo omwille van uw vaders overlijden te verlaten, hetgeen de gegrondheid van uw vrees en de geloofwaardigheid van de oorzaak van uw vaders overlijden bijkomend op de helling zet.

Verder haalde u aan dat zowel u als uw jongere zusjes op school gediscrimineerd en gepest werden waardoor jullie genoodzaakt werden jullie schoolloopbaan vroegtijdig op te geven. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u aangegeven rechtstreekse aanleiding van het stopzetten van jullie schoolcarrière. U verklaarde immers dat één van de redenen waarom u in maart 2008 niet langer naar school ging de twee mislukte ontvoeringspogingen waren. Zoals reeds aangehaald, kan hieraan evenwel geen enkel geloof gehecht worden. Betreffende uw opmerking dat u minder punten kreeg omwille van uw etnische origine – wat u probeerde aan te tonen met het door u neergelegde rapport van 20 juni 2007 (CGVS II, p. 8) – kan er opgemerkt worden dat, naast het feit dat hieruit niet meteen blijkt dat de leerkrachten u omwille van uw etnische origine minder punten gaven gezien u “voldoende” scoorde, de authenticiteit van dit document op de helling komt te staan door het feit dat in de hoofding van het document verwezen wordt naar het huidige officiële embleem van de republiek Kosovo en naar de officiële benaming van de Kosovaarse republiek, i.e. Republika e Kosovës. Gezien het rapport dateert van juni 2007, Kosovo tot februari 2008 onder UNMIK-bestuur stond en de Kosovaarse onafhankelijkheid, die aanleiding gaf tot de ingebruikname van het officiële embleem van de Kosovaarse republiek, dateert van februari 2008, is het in concreto dan ook onmogelijk dat u in juni 2007, i.e. meer dan een half jaar voor de onafhankelijkheid, een dergelijk rapport in handen gekregen zou hebben. Daar u hiermee ondermeer de discriminatie in het Kosovaarse onderwijs wenste aan te tonen (CGVS II, p. 8), wordt door het neerleggen van dit stuk, waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht, deze discriminatie bijgevolg ondermijnd. Ook aan de rechtstreekse aanleiding van het vroegtijdig beëindigen van de schoolloopbaan van uw zusjes dient erop gewezen te worden dat een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen de geloofwaardigheid van de door uw zussen ondergane pesterijen op school op de helling zet. Terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aangaf dat uw zussen het schooljaar in september 2008 niet meer startten, verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat ze in december 2008 en januari 2009 zo zwaar gepest werden dat ze gewond raakten, waardoor ze niet langer naar school konden gaan. Hiermee geconfronteerd gaf u de onafdoende verklaring dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet wist wat u moest zeggen en dat u het daarom maar over september 2008 had (CGVS II, p. 9). Bovenstaande bevindingen ondermijnen dan ook ernstig de geloofwaardigheid van de door u beweerde discriminatie van u en uw zussen op school.

Betreffende de door u aangehaalde moeilijke economische situatie in Kosovo (CGVS II, p.2) kan er tot slot opgemerkt worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal inderdaad blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg....). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn en die wél over identiteitsdocumenten beschikken, zoals ook voor u het geval is, zich echter probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden. Zij kunnen in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat jullie een sociale uitkering kregen en dat, hoewel jullie de medicatie die jullie nodig hadden zelf moesten betalen, jullie de doktersvisites zelf niet moesten betalen (CGVS II, p. 2; p. 10). Dat jullie uit schrik niet altijd naar de dokter durfden (CGVS II, p. 11) mist, gezien de hierboven geschetste ongeloofwaardigheid van jullie problemen, elke grond. Bovendien blijkt uit uw verklaringen tevens dat u door de artsen goed behandeld werd en niet door hen gediscrimineerd werd (CGVS II, p. 8).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw partijkaart tonen uw identiteit, uw nationaliteit, uw etnie en uw (bescheiden) partijengagement aan. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Het schoolrapport werd hierboven reeds besproken."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende uw psychische problemen ten gevolge van de oorlog en van het overlijden van uw dochter Anita en uw echtgenoot kan hieraan nog toegevoegd worden dat, hoewel u zelf stelde dat u omwille van uw trauma niet in Kosovo verzorgd werd (CGVS II, p. 7), uit uw verklaringen en uit uw medische documenten, met name het attest van een neuropsychiater d.d. 21 januari 2009, wel degelijk blijkt dat u in Kosovo tot enkele maanden voor uw vertrek verzorgd werd. U kreeg in Kosovo medicatie en u ging op visite bij een neuroloog. Uit niets blijkt dan ook dat u in Kosovo niet afdoende verzorgd kon worden. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u in België exact dezelfde medicatie neemt als in Kosovo en dat u in dit verband in België geenszins op medische verzorging een beroep doet (CGVS II, p. 7). Bijgevolg blijkt uit niets dat u als gevolg van uw psychische problemen niet, ongelijk of onrechtvaardig zou zijn behandeld in Kosovo en heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in Kosovo niet langer de nodige hulp kon krijgen - of bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zou kunnen krijgen - voor de door u aangehaalde psychische problemen.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen evenmin bovenstaande beslissing wijzigen. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. De identiteitsdocumenten en foto van uw echtgenoot bevestigen zijn identiteit, zijn nationaliteit en zijn overlijdensdatum. De lidkaarten van de Romapartij van u en uw echtgenoot bevestigen jullie lidmaatschap van de partij. De geboorteaktes van uw kinderen Anita, Alberina, Fatma en Shkurtesa en de foto van Anita bevestigen hun identiteit en nationaliteit. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. De foto van de vernielde woning toont de vernieling van jullie woning aan. Dit staat ook niet meteen ter discussie. Het schoolrapport van uw dochter Shkurtesa toont hoogstens aan dat ze tot augustus 2008 naar school ging, maar niets meer. Betreffende de brieven van de voorzitter van jullie Romapartij dient erop gewezen te worden dat deze brieven een gesolliciteerd karakter vertonen, waardoor aan de inhoud ervan geen bewijswaarde gehecht kan worden, temeer daar hierboven reeds bleek dat de geloofwaardigheid van de omstandigheden van het overlijden van uw echtgenoot op de helling staat en er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen sinds zijn overlijden. Het attest van de neuropsychiater kwam hierboven reeds aan bod. De medische attesten van uw dochters Alberina en Fatma en het medisch attest d.d. 2003 met betrekking tot uzelf tonen hun en uw hospitalisatie aan. Ook hieraan wordt niet getwijfeld, maar uit deze attesten blijken geenszins de omstandigheden waardoor de medische problemen zouden zijn veroorzaakt. Overigens kan in dit verband nog worden opgemerkt dat medische problemen als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Tot slot kan hieraan toegevoegd worden dat ik ook in het kader van de asielaanvragen van uw dochter Hyrije en uw schoonzoon een weigeringsbeslissing genomen heb.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partijen onderwerpen de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De asielaanvragen werden afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door de verzoekers voorgehouden problemen nu hun verklaringen op verschillende punten tegenstrijdig voorkomen, en bovendien uit algemene informatie blijkt dat de situatie in Kosovo positief evolueert en verzoekers kunnen rekenen op de bescherming van hun nationale overheid.

3.2. Het verzoekschrift stelt dat *“Al de tegenstrijdigheden en verklaringen”* en *“Al de afwijkende internationale informatie bronnen wegen niet op tegen de zwaarwichtige feitelijkheden en etnische haat waardoor verzoekers genoodzaakt waren hun herkomst land te ontvluchten”* en betwist aldus niet dat de verklaringen tegenstrijdig zijn en in strijd met de algemene informatie toegevoegd aan het dossier doch volhardt in de asielmotieven. Verzoekende partijen argumenteren dat *“De vraagstelling nopens de nauwkeurige datums van de ondergaande feitelijkheden is echter weinig relevant voor de appreciatie zowel van hun asiel aanvraag als van hun recent verblijf in Kosovo”* en dat *“De tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en verzoeksters met betrekking tot het situeren van deze feitelijkheden in de tijd is louter te wijten aan geheugentekortkoming en verwarring.”*

3.2.1. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geenszins verweten wordt tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd inzake de exacte data van de gebeurtenissen, maar wel dat zij elkaar tegenspraken inzake de chronologie van het asielrelaas, en of bepaalde feiten al dan niet plaatsvonden en in welke omstandigheden. Verzoekers kunnen dan ook bezwaarlijk overtuigen waar zij beweren *“de verklaringen die zij afgelegd hebben in verband met de problemen die zij hebben gekend zijn echt”*. Een falend geheugen of verwarring kan dan ook geen aannemelijke verklaring bieden voor de vastgestelde incoherenties die de kern uitmaken van hun problemen en asielrelaas. De bestreden beslissing blijft aldus op deze punten staande.

3.3. De verzoekende partijen verwijten de commissaris-generaal te *“schuilen achter tegenstrijdigheden, zonder rekening te houden zoals het hoort met alle elementen eigen aan de zaak, inbegrepen de aanhoudende alarmerende informatie betreffende de Roma uit Kosovo, nu tegenpartij zelf toegeeft dat de etnische origine en afkomst uit Kosovo van verzoekers niet ter discussie staat.”* Zij meent dat *“De erkenning van de achterstelling van de Roma en van de discriminerende bejegening waarvan zij vaak het slachtoffer zijn en waarmee zij te kampen hebben, waardoor het leven in het land van herkomst voor hen ondragelijk wordt, volstaat, zelfs als zulks niet alleen te wijten is aan hun etnische origine en het gevolg is van een samen loop van diverse factoren. Geen enkel wettelijke beschikking vereist een systematisch karakter of een exclusief bron van vervolging of discriminatie. Ook een samenloop van factoren kan aannemelijk zijn in de vluchtelingenrechtelijke zin. Tegenpartij bewijst het tegendeel niet en geeft aldus blijk van partijdigheid en louter subjectiviteit.”*

3.3.1. De verzoekende partijen gaan klaarblijkelijk uit van een verkeerde of onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissingen. Dat de commissaris-generaal geen rekening zou houden met de algemene situatie van de Roma in Kosovo kan bezwaarlijk overtuigen, nu de recente evolutie van de algemene situatie in Kosovo in de bestreden beslissingen uitvoerig besproken en grondig geanalyseerd wordt, op grond van allerhande concrete informatie, waar de verzoekende partijen bovendien zelf naar verwijzen in het verzoekschrift. Dat de asielaanvragen werden afgewezen omdat het asielrelaas een *“samenloop van*

factoren" betreft, wordt niet gesteld in de bestreden beslissingen. Inzake het "systematisch karakter" dat de verzoekende partijen aanhalen, wijst de Raad erop dat de beoordeling van de commissaris-generaal, met name dat *"Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt"* geheel conform artikel 9 van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, dat stelt dat daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens, is, alsook conform de gezaghebbende richtlijnen van het UNHCR inzake discriminatie (zie UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

3.4. Met betrekking tot de algemene situatie in Kosovo stelt de verzoekende partij *"Betreffende de beweerde volledige bewegingsvrijheid en de veiligheidssituatie van Roma in Kosovo, verwijzen verzoekers naar de geschreven verklaring van 10/05/2010 door de voorzitter Agim KRASNIQI van de Roma partij in Kosovo (zie inventaris stuk 8) waarin net het tegenovergestelde blijkt. In dezelfde zin wordt verwezen naar een heel recent artikel verschenen op 14/05/2010 in het krant KOSOVAR SOT (zie inventaris stuk 7) met vermelding van de aanval van onbekenden waarop het slachtoffer dodelijk getroffen word, dit in de onmiddellijke omgeving van de woning van verzoekers. (...) De door tegenpartij aangehaalde algemene informatie bron, vermeldt zelf dat het slechts een gedeeltelijke weergave kan zijn van de evolutie van de complexe situatie op een welbepaald moment, en dat het niet uitgesloten is dat ongewild achterhaalde, onvolledige, onnauwkeurige of onjuiste informatie werd gebruikt. Het document pretendeert evenmin doorslaggevend te zijn voor de beslissing of het statuut van vluchteling al dan niet kan worden toegekend. Aldus valt op bladzijde 9 van het verslag te lezen dat Human Rights Watch op 07/09/2009 melding maakte van het feit dat er twintig Roma families bij het gemeentelijke bureau van de gemeenschappen een politie hebben ingediend omdat de families tussen 17/08 en 22/08/2009 meermals verbaal en fysiek zouden zijn aangevallen door onbekenden. Het verslag komt zelfs tot het besluit dat de achtergestelde toestand van de Roma onder andere te wijten is aan institutionele discriminatie (blz. 9). Het behoorde tegenpartij hiervan minstens rekening te houden gelet op zijn plicht rekening te houden met alle voorhanden elementen terzake, met inbegrip van de geo politieke toestand in het herkomstland, quod non in casu."* De verzoekende partijen wijzen verder in dit verband op rechtspraak van de Raad inzake *"drie gelijkaardige zaken"*.

3.4.1. De verzoekende partijen verwijten de commissaris-generaal de algemene informatie niet in zijn geheel in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de asielaanvragen, doch gaan eraan voorbij dat waar de commissaris-generaal zijn beoordeling steunt op de essentie en globale conclusies van de informatie, zij zelf slechts op selectieve wijze passages uit de informatiebundel aanhalen en uit hun context rukken. Zo blijkt dat de klachten van twintig Roma-families door de politie grondig werden onderzocht en ongegrond bevonden, en dat de Roma-gemeenschap *"categoriek [stelde] dat er zich geen dergelijke feiten hebben voorgedaan"* (SUBJECT RELATED BRIEFING, KOSOVO, *Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren*, p. 9-10). De verzoekende partijen kunnen evenmin worden bijgetreden dat de informatie zou concluderen dat er sprake is van een *"institutionele discriminatie"*. Immers bij grondige nalezing kan worden vastgesteld dat het document de lezer waarschuwt dat indien de informatie waarop het gebaseerd is *"zo nauwgezet mogelijk"* werd vergaard en geverifieerd, het niet uitgesloten is dat deze toch onjuist of thans achterhaald is. Dit kan echter bezwaarlijk aantonen dat de conclusies van het rapport niet correct zouden zijn. De verzoekende partijen lichten immers niet toe welke informatie onjuist zou zijn, en waaruit dit zou blijken. De twee documenten waar de verzoekende partijen op wijzen en toevoegen aan het verzoekschrift kan de informatie die werd toegevoegd aan het dossier evenmin weerleggen. Het artikel van *"KOSOVA SOT"* meldt dat een man werd neergeschoten in de regio van *"Pec"* en de politie de zaak onderzoekt. Geenszins blijkt uit dit artikel dat de moord etnisch geïnspireerd zou zijn. Het attest van de Romapartij in Kosovo heeft geen officieel karakter zodat de bewijswaarde slechts relatief is en dit stuk onvoldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Het stuk komt verder gesolliciteerd voor en weegt niet op tegen de objectieve informatie waarop de commissaris-

generaal zich steunt. Dit geldt ook voor de overige partijattesten die door de verzoekende partijen werden neergelegd in de loop van de asielprocedures. Wat betreft de verwijzingen in het verzoekschrift naar vroegere rechtspraak van de Raad gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft, en in casu dan ook niet dienend is.

3.4.2. Volgens de verzoekende partijen *“moet vooral de aandacht gevestigd worden op de politieke activiteiten van verzoekster H., die zich kandidaat stelde zowel voor de parlementaire als voor de gemeentelijke verkiezingen in 2007. Haar naam word vermeld in de lijst van de kandidaten, lijst die op het CGVS neergelegd word. Het gevolg hiervan is dat de familie van verzoekers het mikpunt word van represailles vanwege Albaneze activisten.”*

3.4.3. Verzoekster verklaarde dat zij *“was secretaresse bij de Roma partij in Peje. Van 16.06.2008 tot 10.03.2009 heb ik gewerkt als coördinator bij de vrouwenorganisatie van de Rom's in Pristina”* (zie vragenlijst verzoekster). Haar taken bestonden uit *“Afspraken maken, soms rapporten opstellen, vergaderingen organiseren”* (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.5), wat echter geen politieke activiteiten zijn maar louter administratieve. Toen haar gevraagd werd hoe haar naam dan op de kandidaatslijsten terecht kwam lichtte ze toe *“In 2007 was er een wet, ook voor burgemeester : steeds 2 mannen en 1 vrouw om de vrouw meer te betrekken in de politiek (...) Tijdens de vergadering hebben ze het mij voorgesteld ik dacht eerst dat ik niet genoeg gestudeerd had, maar er was geen andere vrouw, toen had ik ook problemen en ik dacht: waarom niet kan ik geen vertegenwoordiger zijn voor mijn volk, misschien zou ik dan minder problemen”*. Hieruit kan bezwaarlijk een doorgedreven politiek engagement worden afgeleid. Bovendien verklaarde verzoekster aangaande haar campagne *“ik heb niet veel gezegd, want ik spreek geen roma, ik sprak kort in het Albanees en de vraag was wat ik ging beloven als ik verkozen ging worden”*. Het is minstens merkwaardig dat de Romapartij die zich verzet tegen discriminatie door de Albanezen, iemand als kandidaat zou voordragen die enkel Albanees spreekt. Hoe dan ook, daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters beperkte politieke activiteiten, doet dit geen afbreuk aan de vaststellingen dat de voorgehouden problemen van de verzoekende partijen ongeloofwaardig zijn, zodat evenmin kan overtuigen dat deze te wijten zouden zijn aan de politieke activiteiten van verzoekster.

3.5. Het neergelegde schoolrapport komt gefabriceerd voor. De Raad ziet niet in hoe een officiële onderwijsinstelling op de officiële rapporten van haar leerlingen zou anticiperen op de onafhankelijke staat Kosovo op een ogenblik dat dit nog niet met zekerheid vaststond. De verzoekende partijen lichten evenmin toe hoe de school een jaar voor de onafhankelijkheidsverklaring van de Kosovaarse republiek de officiële benaming kon voorspellen, of dat het embleem toentertijd reeds ontworpen was, laat staan kon gebruikt worden in officiële documenten. Dit stuk komt dan ook klaarblijkelijk vervalst voor, wat de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partijen onderuithaalt. Hoe dan ook, dergelijke schoolrapporten kunnen hoogstens aantonen dat tweede verzoekster naar school kon gaan. De Raad ziet niet in hoe uit deze stukken zou kunnen blijken dat tweede verzoekster op school gepest en gediscrimineerd werd, laat staan dat zij om die reden de school diende te verlaten. Waar tweede verzoekster meent dat zij omwille van haar etnie minder punten kreeg dient te worden vastgesteld dat dit een loutere, hypothetische bewering is. Geenszins kan dit worden afgeleid uit de schoolrapporten waaruit blijkt dat tweede verzoekster altijd minstens de score *“voldoende”* haalde, en zelfs voor meerdere vakken een *“zeer goed”* en *“uitstekend”* scoorde, en dat haar gedrag telkens als *“voorbeeldig”* beoordeeld werd.

3.6. De overige neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. De geboorteakten, de identiteitskaarten en het rijbewijs van verzoekers staven de identiteiten van verzoekers, die niet worden betwist. De huwelijksakte staft het huwelijk van verzoeker en eerste verzoekster, dat evenmin wordt betwist. De overlijdensakte toont aan dat de echtgenoot van derde verzoekster overleden is maar niet dat dit overlijden het gevolg is van een mishandeling om etnische redenen.

3.6.1. Evenmin staven de neergelegde medische attesten het voorgehouden asielrelaas. Een medisch attest is geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de patiënt de aandoeningen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de

precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

3.6.2. Wat de partijkaarten betreft benadrukt de Raad dat dergelijke kaarten slechts kunnen aantonen dat de personen vernoemd op deze kaarten deze beweging (financieel) steunen, doch vormen geen bewijs van actief lidmaatschap noch van nationaliteit of identiteit. Ze worden opgemaakt op basis van verklaarde gegevens en hebben slechts tot doel de band vast te stellen van een verklaarde identiteit met een organisatie. De partijattesten kunnen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, de asielmotieven van de verzoekende partijen evenmin adstrueren. De kandidatenlijsten tonen enkel aan dat verzoekster op deze lijst werd geplaatst, wat niet wordt betwist.

3.6.3. Wat het krantenartikel betreft dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen enkel een kleurenfotokopie neerlegden. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt dat dit document geheel in strijd is met verzoekers verklaringen in de jaren voor zijn vertrek geen problemen te kennen, terwijl het artikel net beweert dat zijn familie, en verzoeker in het bijzonder, wel ernstige problemen kenden. Hoe dan ook, een krantenartikel in een originele krant is een bewijs dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Daarbij is van algemene bekendheid dat kranten artikelen tegen betaling publiceren zodat hun bewijswaarde bijzonder relatief is.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. De verzoekende partijen voeren aan dat *“De bestreden beslissingen schenden art. 49/3 van de Vreemdelingenwet die bepaalt dat de asielaanvraag dient onderzocht te worden in het kader van art. 48/4, met name in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen in casu niet gebeurde. Door geen rekening gehouden te hebben met al de voorhanden zijnde elementen in deze regio en de evolutie van deze situatie betreffende de etnische minderheden, heeft tegenpartij op zijn minst de zorgvuldigheidsplicht miskent.”*

4.2. Aangezien in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk geconcludeerd wordt dat verzoekers *“niet in aanmerking [komen] voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”* kunnen de verzoekende partijen bezwaarlijk aanvoeren dat de subsidiaire beschermingsstatus niet onderzocht en beoordeeld werd. De verzoekende partijen gaan eraan voorbij dat zij voor de toekenning van de subsidiaire bescherming geen specifieke argumenten aanreiken en zich derhalve uitsluitend beroepen op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK